

Zašasna izdaja

SODBA SODIŠA (osmi senat)

z dne 7. septembra 2023(*)

„Predhodno odloanje – Skupni sistem davka na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Naelo nevtralnosti DDV – Naelo uinkovitosti – Previsoka stopnja DDV na raunu o nabavi – Vrailo preplaila – Neposredna tožba proti upravi – Vpliv tveganja dvojnega vraila istega DDV“

V zadevi C-453/22,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlobe na podlagi lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Finanzgericht Münster (finaneno sodišee v Münstru, Nemija) z odlobo z dne 27. junija 2022, ki je na Sodišee prispela 6. julija 2022, v postopku

Michael Schütte

proti

Finanzamt Brilon,

SODIŠEE (osmi senat),

v sestavi M. Safjan, predsednik senata, K. Jürimäe (poroevalka), predsednica tretjega senata, in N. Piçarra, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališ, ki so jih predložili:

- za Michaela Schütteja H. Nieskens, Rechtsanwalt,
- za nemško vlado J. Möller in N. Scheffel, agenta,
- za eško vlado O. Serdula, M. Smolek in J. Vlášil, agenti,
- za Evropsko komisijo J. Jokubauskait in L. Mantl, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odlobe se nanaša na razlago Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1),

kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 (UL 2010, L 189, str. 1) (v nadaljevanju: Direktiva o DDV), ter na?ela nevtralnosti davka na dodano vrednost (DDV) in na?ela u?inkovitosti.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med tože?o stranko iz postopka v glavni stvari, Michaelom Schüttem, in Finanzamt Brilon (dav?ni urad v Brilonu, Nem?ija) (v nadaljevanju: dav?ni urad) v zvezi s pravico do pridobitve, iz razlogov pravi?nosti, oprostitve DDV, katerega, skupaj z obrestmi na znesek tega davka, naknadno terja nemška dav?na uprava.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 ?len 168(a) Direktive o DDV dolo?a:

„Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdav?enih transakcij, ima dav?ni zavezanec v državi ?lanici, v kateri opravlja transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan pla?ati, naslednje zneske:

a) DDV, ki ga je dolžan ali ga je pla?al v tej državi ?lanici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug dav?ni zavezanec“.

4 ?len 178(a) te direktive dolo?a, da mora dav?ni zavezanec za uveljavljanje pravice do odbitka „v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev imeti ra?un, izdan v skladu z oddelki 3 do 6 poglavja 3 naslova IX“.

Nemško pravo

5 ?len 163 Abgabenordnung (dav?ni zakonik, BGBl. 2002 I, str. 3866) (v nadaljevanju: AO) dolo?a:

„1. ?e obdav?itev ob upoštevanju dejanskega stanja posameznega primera ne bi bila pravi?na, se lahko odmerijo nižji davki in pri odmeri davka ne upoštevajo posamezne dav?ne osnove, ki zvišujejo davke.

[...]“.

6 ?len 227 AO dolo?a:

„Finan?ni organi lahko v celoti ali deloma odpišejo terjatve, ki izhajajo iz zavezanosti za davek, ?e bi bilo v okoliš?inah posameznega primera nepravi?no, da se izterjajo; pod istimi pogoji se lahko zneski, ki so že bili pla?ani, povrnejo ali pora?unajo.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odlo?anje

7 Tože?a stranka iz postopka v glavni stvari je kmet in gozdar. V letih od 2011 do 2013 je od razli?nih dobaviteljev kupila les in ga nato kot les za kurjavo ponovno prodala in dobavila svojim strankam. ?eprav je bila stopnja DDV na ra?unih njenih dobaviteljev splošna dav?na stopnja 19 %, je bila stopnja, izkazana na ra?unih, ki jih je tože?a stranka iz postopka v glavni stvari izstavila svojim strankam, znižana dav?na stopnja 7 %.

8 Dobavitelji so vsaki? predložili obra?un DDV in nemški dav?ni upravi pla?ali DDV po dav?ni stopnji 19 %. Nasprotno pa je tože?a stranka iz postopka v glavni stvari sporo?ila prodaje, ki jih je opravila po zgolj 7?odstotni dav?ni stopnji in odbila vstopni DDV glede nakupov po dav?ni stopnji

19 %. Davčni dolg na podlagi tega obračuna je tožena stranka iz postopka v glavni stvari plačala nemški davni upravi.

9 Finanzgericht Münster (finančno sodišče v Münstru, Nemčija), ki je predložitveno sodišče, pojasnjuje, da nikoli ni bilo indicov za to, da bi bila tožena stranka iz postopka v glavni stvari plačilno nesposobna ali da bi bila osumljena goljufije. Vendar je davni urad v okviru davnega nadzora ocenil, da bi se morala za izstopne transakcije tožene stranke iz postopka v glavni stvari uporabljati ne znižana stopnja DDV, ampak splošna davna stopnja.

10 Na podlagi tega davnega nadzora se je pri Finanzgericht Münster (finančno sodišče v Münstru) začel sodni postopek. To sodišče je na podlagi tega sodnega postopka v sodbi z dne 2. julija 2019, ki je odslej pravnomotna sodba, ugotovilo, da se je za izstopne transakcije tožene stranke iz postopka v glavni stvari res uporabljala znižana stopnja DDV. Menilo pa je, da se je tudi za nakupe, ki jih je opravila tožena stranka iz postopka v glavni stvari, uporabljala znižana davna stopnja 7 %. Odbitek vstopnega DDV tožene stranke iz postopka v glavni stvari je bil zato ustrezno znižan.

11 Za izvršitev te sodbe je davni urad z odločbami z dne 30. septembra 2019 zahteval zneske DDV, dolgovane za leta od 2011 do 2013, skupaj z obrestmi. Tožena stranka iz postopka v glavni stvari je zato od svojih dobaviteljev zahtevala, naj popravijo račune, ki se nanašajo nanjo in ji plačajo razliko.

12 Vsi dobavitelji so pri toženi stranki iz postopka v glavni stvari uveljavljali ugovor zastaranja, določenega v nemškem civilnem pravu. Zato zadevni računi niso bili popravljeni, tožena stranka iz postopka v glavni stvari pa od svojih dobaviteljev ni dobila zahtevanih vračil.

13 V teh okoliščinah je tožena stranka z dopisom z dne 24. oktobra 2019 pri davnem uradu na podlagi členov 163 in 227 AO iz razlogov pravičnosti vložila zahtevek za pridobitev oprostitve naknadno terjanega DDV in obresti, odmerjenih od tega zneska DDV.

14 Davni urad je ta zahtevek zavrnil z odločbama z dne 3. in 16. decembra 2019, ker je bila tožena stranka iz postopka v glavni stvari sama odgovorna za nastali položaj. Z odločbo, izdano 24. julija 2020, so se tudi zahtevki, ki jih je zadnjenavedena vložila zoper te odločbe, šteli za neutemeljene.

15 Tožena stranka iz postopka v glavni stvari je zavrnitev njenega zahtevka za pridobitev oprostitve naknadno terjanega DDV izpodbijala pri predložitvenem sodišču. Dvomi o razlagi Direktive o DDV glede uporabe načela davne nevtralnosti in načela učinkovitosti pri pravicah za vračilo.

16 Njeni dvomi prav tako temeljijo na možnosti, ki naj bi jo imeli dobavitelji za popravilo računov, ne da bi bili pri tem časovno omejeni, in bi jih zato lahko popravili, zatem ko bi nemška davna uprava pridobitelju vrnila davek. Če bi ti dobavitelji od te uprave nato zahtevali vračilo preplačila, bi to navedeno upravo izpostavilo tveganju, da bi morala isti DDV vrniti dvakrat, pri čemer ni nujno, da bi plačilo lahko izterjala od pridobitelja blaga, glede katerega so bili izdani navedeni računi.

17 V teh okoliščinah je Finanzgericht Münster (finančno sodišče v Münstru) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali določbe Direktive [DDV] – zlasti načelo davne nevtralnosti in načelo učinkovitosti – v okoliščinah postopka v glavni stvari nalagajo, da lahko tožena stranka zahtevke za vračilo DDV, ki ga je preplačala svojim dobaviteljem, vključno z obrestmi, uveljavlja neposredno pri finančnem organu, tudi če še obstaja možnost, da bodo dobavitelji na podlagi popravka računov pozneje od

finan?nega organa terjali vra?ilo DDV, ta pa nato morda ne bo ve? mogel terjati tože?e stranke, tako da obstaja nevarnost, da bo moral finan?ni organ isti DDV vrniti dvakrat?“

Vprašanje za predhodno odlo?anje

18 Predložitveno sodiš?e z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo o DDV ter na?elo o nevtralnosti DDV in na?elo u?inkovitosti razlagati tako, da zahtevajo, da ima prejemnik dobav blaga od dav?ne uprave neposredno pravico zahtevati vra?ilo neupravi?eno zara?unanega DDV, ki ga je pla?al svojim dobaviteljem in ki so ga ti vpla?ali v javno blagajno, skupaj s pripadajo?imi obrestmi, v okoliš?inah, v katerih, ne da bi mu bilo na eni strani mogo?e o?itati goljufijo, zlorabo ali malomarnost, tega vra?ila od teh dobaviteljev ne more ve? zahtevati zaradi zastaranja, dolo?enega v nacionalnem pravu, ter v katerih na drugi strani obstaja formalna možnost, da navedeni dobavitelji pozneje od dav?ne uprave zahtevajo vra?ilo prepla?ila, potem ko so popravili ra?une, prvotno izstavljene prejemniku teh dobav.

19 Uvodoma je treba navesti, da je pravica do odbitka sestavni del mehanizma DDV in se je na?eloma ne sme omejiti. Namen sistema odbitkov je namre?, da je dav?ni zavezanec v celoti razbremenjen bremena DDV, ki ga pri vseh gospodarskih dejavnostih dolguje ali pla?a. Skupni sistem DDV tako zagotavlja nevtralnost v zvezi z dav?nim bremenom vseh gospodarskih dejavnosti ne glede na njihove cilje ali rezultate teh dejavnosti, ?e so te na?eloma same predmet DDV (sodba z dne 6. februarja 2014, Fatorie, C?424/12, EU:C:2014:50, to?ki 30 in 31 ter navedena sodna praksa).

20 Na?elo nevtralnosti DDV je v zvezi s tem temeljno na?elo skupnega sistema DDV. V tem okviru zahtevkov za vra?ilo neutemeljeno pla?anega DDV izhaja iz pravice do izterjave neupravi?eno izpla?anih zneskov, ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso namenjena temu, da se posledice nezdružljivosti dajatve s pravom Unije odpravijo tako, da se nevtralizira ekonomsko breme, ki je bilo s to dajatvijo neutemeljeno naloženo subjektu, ki ga je nenazadnje tudi dejansko nosil (glej v tem smislu sodbo z dne 2. julija 2020, Terracult, C?835/18, EU:C:2020:520, to?ki 24 in 25 ter navedena sodna praksa).

21 Glede na to je treba, ker podro?je zahtev za vra?ilo davkov ni urejeno s predpisi Unije, v notranjem pravnem redu vsake države ?lanice dolo?iti pogoje, pod katerimi se te zahteve lahko izpolnjujejo, ti pogoji pa morajo upoštevati na?eli enakovrednosti in u?inkovitosti, kar pomeni, da ne smejo biti manj ugodni od tistih, ki urejajo podobne zahtevke na podlagi dolo?b notranjega prava, niti ne smejo biti dolo?eni tako, da v praksi onemogo?ajo uresni?evanje pravic, ki jih podeljuje pravni red Unije (sodbi z dne 15. marca 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C?35/05, EU:C:2007:167, to?ka 37, in z dne 26. aprila 2017, Farkas, C?564/15, EU:C:2017:302, to?ka 50).

22 Ker morajo na?eloma države ?lanice dolo?iti pogoje, pod katerimi se lahko popravi DDV, ki je bil neupravi?eno zara?unan, je Sodiš?e priznalo, da sistem, v katerem lahko po eni strani dobavitelj blaga, ki je pomotoma pla?al DDV dav?nim organom, zahteva njegovo vra?ilo, po drugi strani pa lahko pridobitelj tega blaga vloži civilno tožbo za izterjavo neupravi?eno izpla?anih zneskov proti temu prodajalcu, spoštuje na?eli nevtralnosti DDV in u?inkovitosti. Tak sistem namre? navedenemu pridobitelju, ki je nosil stroške pomotoma zara?unanega davka, omogo?a, da pridobi vra?ilo neupravi?eno pla?anih zneskov (glej v tem smislu sodbi z dne 15. marca 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C?35/05, EU:C:2007:167, to?ki 38 in 39, ter z dne 26. aprila 2017, Farkas, C?564/15, EU:C:2017:302, to?ka 51).

23 ?e pa vra?ilo DDV postane nemogo?e ali pretirano oteženo, zlasti v primeru pla?ilne nesposobnosti dobavitelja, lahko na?elo u?inkovitosti zahteva, naj zadevni pridobitelj blaga vra?ilo zahteva neposredno od dav?nih organov. Tako bi morale države ?lanice zaradi spoštovanja na?ela u?inkovitosti dolo?iti instrumente in podrobna postopkovna pravila, ki so potrebna, da se

navedenemu pridobitelju omogoči, da dobi vrnjen davek, ki je bil pomotoma zaračunan (glej v tem smislu sodbi z dne 15. marca 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, točka 41, in z dne 26. aprila 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, točka 53).

24 Poleg tega je treba v primeru, ko je z vidika objektivnih elementov dokazano, da se pravica do vračila neupravičeno zaračunanega in plačnega DDV uveljavlja z namenom goljufije ali zlorabe, to pravico zavrniti (sodbi z dne 2. julija 2020, Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, točka 38, in z dne 13. oktobra 2022, HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, točka 28 in navedena sodna praksa). Ob upoštevanju pomena načela nevtralnosti DDV v skupnem sistemu DDV pa je sankcija, ki pomeni absolutno zavrnitev pravice do vračila napačno zaračunanega in neupravičeno plačnega DDV, očitno nesorazmerna, če se izkaže, da ne gre za utajo in da ni bil oškodovan državni proračun, in to tudi, če se dokaže, da je davčni zavezanec ravnal malomarno (glej v tem smislu sodbi z dne 12. julija 2012, EMS-Bulgaria Transport, C-284/11, EU:C:2012:458, točka 70, in z dne 2. julija 2020, Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, točka 37).

25 Glede na sodno prakso, navedeno v točkah od 19 do 24 te sodbe, nacionalna ureditev ali nacionalna praksa, ki vodi do tega, da se pridobitelju blaga zavrne vračilo vstopnega DDV, ki mu je bil neupravičeno zaračunan in ga je preplačal svojim dobaviteljem, očitno ni le v nasprotju z načelom nevtralnosti DDV in načelom učinkovitosti, ampak je tudi nesorazmerna, ker tega vračila ne more zahtevati od svojih dobaviteljev zgolj zaradi zastaranja, ki ga ti uveljavljajo proti njemu, čeprav se mu ne ometa nobena goljufija, zloraba ali dokazljiva malomarnost.

26 V teh okoliščinah ima pridobitelj, če je nemogoče ali pretirano oteženo, da bi od dobaviteljev dobil vračilo neupravičeno zaračunanega in plačnega DDV, ob neobstoju goljufije, zlorabe ali malomarnosti, ki bi bila izkazana proti njemu, pravico vračilo zahtevati neposredno od davčne uprave.

27 Niti sodba z dne 13. januarja 2022, Zipvit (C-156/20, EU:C:2022:2), niti neobstoj plačilne nesposobnosti dobaviteljev, pa tudi ne tveganje dvojnega vračila, ki ga navaja predložitveno sodišče, ne morejo postaviti pod vprašaj te presoje.

28 Prvič, v zvezi z zadnjenavedeno sodbo je treba navesti, da se je v nasprotju s hipotezo, iz katere izhaja postopek v glavni stvari, zahtevk tožeče stranke v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, nanašal na storitve, ki so bile pomotoma oprošene DDV. Vendar v tej zadevi na eni strani dobavitelj od svoje stranke ni poskušal izterjati DDV, ki je bil po pomoti prezrt, in na drugi strani davčna uprava proti dobavitelju ni izdala popravne odmerne odločbe. Zaradi teh okoliščin je Sodišče presodilo, da davčni zavezanec ne more zahtevati odbitka zneska DDV, če mu ta znesek ni bil zaračunan in ki ga zato ni prenesel na končnega potrošnika (sodba z dne 13. januarja 2022, Zipvit, C-156/20, EU:C:2022:2, točka 31).

29 Drugič, v zvezi z vprašanjem, ali neobstoj plačilne nesposobnosti dobaviteljev lahko vpliva na pravico do vračila DDV glede na sodno prakso, navedeno v točki 23 te sodbe, ni sporno, da sistematična uporaba pojma „zlasti“ v tej sodni praksi kaže na to, da je hipoteza o plačilni nesposobnosti dobaviteljev le ena od okoliščin, v katerih bi bilo nemogoče ali izjemno oteženo dobiti vračilo neupravičeno zaračunanega in plačnega DDV (sodbe z dne 15. marca 2007, Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, točka 41; z dne 26. aprila 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, točka 53; z dne 11. aprila 2019, PORR Építési Kft., C-691/17, EU:C:2019:327, točki 42 in 48, ter z dne 13. oktobra 2022, HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, točka 22).

30 Tretjič, v zvezi s tveganjem dvojnega vračila zaradi tega, ker bi lahko dobavitelji račun, prvotno izstavljene pridobitelju, popravili po tem, ko bi ta od davčne uprave dobil vračilo, in bi nato lahko od nje zahtevali vračilo preplačila, je treba ugotoviti, da je tako tveganje načeloma

izključeno v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari.

31 Kot je namreč navedeno v točki 24 te sodbe, je treba pravico do vračila neupravičeno zaračunanega in plačanega DDV zavrnil, če se izkaže, da se ta pravica uveljavlja z namenom goljufije ali zlorabe.

32 V zvezi s tem je Sodišče odločilo, da morata biti na področju DDV za ugotovitev zlorabe izpolnjena dva pogoja. Prvi, rezultat zadevnih transakcij mora biti pridobitev davčne ugodnosti, katere dodelitev bi nasprotovala cilju, ki mu sledijo te določbe Direktive o DDV in določbe nacionalne zakonodaje, s katero se ta direktiva prenaša, čeprav so bili pogoji, določeni s temi določbami, formalno izpolnjeni. Drugi, iz vseh objektivnih elementov mora biti razvidno, da je bistveni namen zadevnih transakcij omejen na pridobitev te davčne ugodnosti (sodbi z dne 21. februarja 2006, Halifax in drugi, C-255/02, EU:C:2006:121, točki 74 in 75, ter z dne 15. septembra 2022, HA.EN., C-227/21, EU:C:2022:687, točka 35).

33 Vendar je v tem primeru očitno – s pridržkom preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče – da je, na eni strani, pridobitelj dobaviteljem plačal zneske DDV, navedene na računih, in da so na drugi strani ti dobavitelji te zneske DDV plačali davčni upravi. Zato bi bil, če bi navedeni dobavitelji poravnali te račune in predložili zahtevke za vračilo preplačila pri tej upravi, zatem ko je ta to preplačilo vrnila pridobitelju zaračunanega blaga, čeprav so ti isti dobavitelji zoper tega pridobitelja najprej uveljavljali zastaranje in tako jasno pokazali, da nimajo interesa urediti položaja, cilj teh zahtevkov le pridobiti davčno ugodnost v nasprotju z načelom davčne nevtralnosti. Taka praksa bi torej pomenila zlorabo v smislu navedene sodne prakse in torej vračilo navedenim dobaviteljem ne bi bilo mogoče, kar bi izključilo tveganje dvojnega vračila.

34 Nazadnje, glede interesov je Sodišče je že večkrat razsodilo, da če je država članica zaračunala davek v nasprotju s pravom Unije, imajo pravni subjekti pravico do vračila ne le neupravičeno pobranega davka, ampak tudi do vračila zneskov, plačanih tej državi ali ki jih je ta zadržala in so neposredno povezani s tem davkom, kar zajema tudi izgube, nastale z nerazpoložljivostjo denarnih zneskov zaradi predčasne zapadlosti davka (glej v tem smislu sodbi z dne 12. julija 2006, FII-Bulgaria Transport, C-446/04, EU:C:2012:774, točka 205, in z dne 2. julija 2022, Terracult, C-397/21, EU:C:2020:790, točka 32).

35 V tem primeru bi lahko le izvršitev sodbe predložitvenega sodišča z dne 2. julija 2019, s katero je bil odbitek vstopnega davka znižan z 19 % na 7 %, toženi stranki iz postopka v glavni stvari naložila ekonomsko breme, ki ustreza razliki med splošno stopnjo DDV in njegovo znižano stopnjo.

36 Tako v primeru, da bi tožena stranka iz postopka v glavni stvari dejansko davčni upravi že plačala znesek, ki ustreza znižanju njegovega prvotnega odbitka, bi imela finančno škodo, ker s tem zneskom ne bi mogla razpolagati. Iz tega sledi, da če uprava neupravičeno pobranega DDV ne bi vrnila v razumnem roku, bi bilo treba to škodo, če izhaja iz kršitve prava Unije, ki jo je storila država članica, kot je navedeno v točki 25 te sodbe, nadomestiti s plačilom zamudnih obresti.

37 Glede na zgoraj navedene razloge je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo o DDV ter načelo nevtralnosti DDV in načelo učinkovitosti razlagati tako, da zahtevajo, da ima prejemnik dobav blaga pravico neposredno od davčne uprave zahtevati vračilo neupravičeno zaračunanega DDV, ki ga je plačal svojim dobaviteljem in ki so ga ti vplačali v javno blagajno, skupaj s pripadajočimi obrestmi, v okoliščinah, v katerih, ne da bi mu bilo na eni strani mogoče očitati goljufijo, zlorabo ali malomarnost, tega vračila ne more več zahtevati od teh dobaviteljev zaradi zastaranja, določenega v nacionalnem pravu, ter v katerih na drugi strani obstaja formalna možnost, da navedeni dobavitelji pozneje od davčne uprave zahtevajo vračilo preplačila, po tem ko so popravili račune, prvotno izstavljene prejemniku teh dobav. Če davčna

uprava v razumnem roku ne vrne neupravičeno pobranega DDV, je treba škodo, nastalo zaradi nerazpoložljivosti zneska, enakega temu neupravičeno pobranemu DDV, nadomestiti s plačilom zamudnih obresti.

Stroški

38 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (osmi senat) razsodilo:

Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010, ter na?elo nevtralnosti davka na dodano vrednost (DDV) in na?elo u?inkovitosti

je treba razlagati tako, da

zahtevajo, da ima prejemnik dobav blaga pravico neposredno od dav?ne uprave zahtevati vra?ilo neupravičeno zara?unanega DDV, ki ga je pla?al svojim dobaviteljem in ki so ga ti vpla?ali v javno blagajno, skupaj s pripadajo?imi obrestmi, v okoliš?inah, v katerih, ne da bi mu bilo na eni strani mogo?e o?itati goljufijo, zlorabo ali malomarnost, tega vra?ila ne more ve? zahtevati od teh dobaviteljev zaradi zastaranja, dolo?enega v nacionalnem pravu, ter v katerih na drugi strani obstaja formalna mo?nost, da navedeni dobavitelji pozneje od dav?ne uprave zahtevajo vra?ilo prepla?ila, po tem ko so popravili ra?une, prvotno izstavljene prejemniku teh dobav. ?e dav?na uprava v razumnem roku ne vrne neupravičeno pobranega DDV, je treba škodo, nastalo zaradi nerazpoložljivosti zneska, enakega temu neupravičeno pobranemu DDV, nadomestiti s plačilom zamudnih obresti.

Podpisi

* Jezik postopka: nemš?ina.